

Uniunea Europeană

Ministerul Administrației și

Oficiul Român pentru Imigrări

Ministerul Administrației și

Direcția Schengen

Migrant în România

17-18 iunie 2010

Raportul Grupului de lucru Administrativ-Juridic

Problemele dezbătute au avut ca punct de plecare realitățile sociale și juridice prezente în viața migranților în România. Realitățile cu care aceștia se confruntă în prezent, într-o arie cuprinsă la nivel național, au fost semnalate atât de membrii comunităților de străini cât și de alte persoane, reprezentanți ai societății civile și ai autorităților române, ce desfășoară activități în domeniul migrației în România, organizații neguvernamentale, organizații internaționale (UNHCR, OIM), reprezentanți ai Ministerului Educației, Muncii, Ministerului Administrației și Internelor (Oficiul Român pentru Imigrări), autorități ale altor state, reprezentate la București prin intermediul misiunilor diplomatice acreditate cât și a celor consulare.

Tematica dezbătută în cadrul grupului de lucru administrativ-juridic, s-a regăsit punctual și în cadrul celorlalte grupuri de lucru (educație, cultură tineret și sănătate, social, muncă), fiind în parte reluate de acestea, melanjul realizat în acest fel, între experți, facilitatori și ceilalți invitați conducând la o abordare complexă a problemelor dezbătute și la sugerarea unor viitoare teme, pentru celelalte întâlniri planificate a avea loc, cu aceeași cuprindere a unei arii la nivel național, tot în cadrul grupurilor de lucru tematice.

Referitor la **autoritățile române**, respectiv Oficiul Român pentru Imigrări, s-a considerat de către membrii grupului de lucru că ar trebui ca toate informațiile prezente pe site-urile oficiale ale acestei instituții, cât și informațiile care pot fi solicitate în mod direct în urma unei discuții cu persoanele anume desemnate spre a lucra cu publicul, să fie disponibile spre a fi comunicate în minim două limbi de circulație internațională, respectiv engleză și/sau franceză, cât și în alte limbi de circulație internațională (dacă există posibilitatea efectuării traducerii) și actualizate în mod constant. Reprezentanții Oficiului Român pentru Imigrări (ORI) au reiterat mențiunea făcută anterior, referitoare la lipsa unor cerințe explicite în cadrul politicii de personal a ORI, atunci când se face o numire pe post a unei persoane ce urmează să desfășoare o activitate ce presupune relaționarea directă cu migrantul, solicitantul de azil sau persoana cu o altă formă de protecție.

Notă: Problema menționată în paragraful anterior reprezintă una din viitoarele teme ce urmează a fi discutate ca propunere la nivel administrativ cu Ofițerul de Presă al ORI, respectiv, Dna. Cristina Ilie.

Uniunea Europeană

Ministerul Administrației și
Internelor

Oficiul Român pentru Imigrări

Ministerul Administrației și
Internelor

Direcția Schengen

Problema legata de **acordarea sau redobândirea cetățeniei române**:

- Nivelul întrebărilor cât și a temelor de cunoaștere în vederea obținerii cetățeniei române nu s-a modificat, cerințele fiind mult peste nivelul mediu și nefiind accesibile.
- Reprezentanții ORI au decalrat că la propunerea de grile în vederea susținerii acestui examen nu s-a primit încă nici o comunicare directă și concretă din partea Ministerului Educației și nici din partea Ministerului Justiției, chiar dacă departamentul de integrare din cadrul ORI a trimis spre consultare, încă de acum 2 ani o propunere de subiecte la un nivel accesibil.
- Inexistența unor cursuri inițiale de alfabetizare pentru persoanele ce doresc să dobândească cetățenia română și care sunt analfabete datorită condițiilor sociale, economice și politice din țările lor de origine.

Nota: Sugestia ORI a fost ca în viitor în cadrul grupului de lucru administrativ-juridic să fie invitat și un reprezentant al Ministerului Justiției (IIT a adresat o invitație pentru acest seminar, însă Ministerul Justiției nu a desemnat nici un reprezentant pentru a participa la lucrări).

În ceea ce privește redobândirea cetățeniei române, a fost semnalat faptul că o singură zi pe săptămână pentru depunerea dosarelor este insuficientă pentru o bună coordonare la nivel funcțional și administrativ, un progres fiind totuși realizat prin înființarea a două birouri, unul desfășurând activitatea pentru persoanele care doresc să primească cetățenia română și un alt birou, care asistă persoanele ce urmează să redobândească cetățenia română.

În incheierea prezentului raport, urmează a fi dezvoltate cele trei teme dezbătute și sugerate în unanimitate de către toți membrii grupului de lucru administrativ-juridic, de a fi înaintate în formula unor petiții instituțiilor ce au autoritate și competență în domeniile aferente modificărilor de lege ferenda propuse astfel, după cum urmează:

În cadrul problematicei discutate cu privire la **recunoasterea și echivalarea diplomelor și calificărilor**, s-a formulat propunerea de modificare a articolului 3 al legii 178/1997, referitoare la autorizarea și plata interpreților și traducătorilor (cu regulamentul de aplicare al acesteia), modificata ulterior de legea 110/2005, al carui articol 3 prevede în mod expres faptul că:

„Autorizarea ca interpret și/sau traducător, care poate efectua traduceri pentru organele prevăzute la art. 1, se dobândește, la cerere, de persoana care îndeplinește cumulativ următoarele condiții: a) este cetățean român (...) sau cetățean membru al unui stat UE; b) nu are antecedente penale și se bucură de buna reputație profesională și socială; c) posedă o diplomă de licență sau echivalentă, din care rezultă specializarea în limba sau în

Uniunea Europeană

Ministerul Administrației și
Internelor

Oficiul Român pentru Imigrări

Ministerul Administrației și
Internelor

Direcția Schengen

limbile străine pentru care solicită autorizarea ori este atestat ca traducător de către Ministerul Culturii”.

Astfel, un traducător autorizat, care este cetățean al unei țări ce nu este membră a Uniunii Europene, nefiind nici cetățean român, nu poate să profeseze exercitându-și specializarea pentru care s-a pregătit anterior, nici în cazul în care ar avea un permis de ședere permanentă (echivalentul rezidenței permanente) în România sau dacă a obținut o formă de protecție pe teritoriul României, respectiv statut de refugiat sau protecție subsidiară, în conformitate cu legea 122/2006 în vigoare, cu privire la azil.

Chiar dacă aparent am început semnalarea tematicii ce urmează a fi propusă spre modificare cu o menționare dintr-o perspectivă legalistică a legilor și articolelor de lege ce fac obiectul prezentei, sugerând debutul unei motivări în drept, ar trebui menționat în fapt și cauza ce ne-a determinat să supunem spre modificare art.3 al legii 110/2005, motivul determinant fiind întâlnit la nivelul practicii instanțelor de judecată românești în cazul proceselor ce se desfășoară în domeniul migrației și a azilului, cât și în celelalte materii juridice, în care în cauzele supuse spre a fi soluționate de instanțele competente sunt prezente părți în proces, una dintre acestea fiind reprezentată de un resotisant al unei țări terțe.

O dată cu menționarea în textul de lege a unei condiționări exprese a dobândirii calității de interpret, respectiv traducător numai dacă persoana este cetățean român sau al unui Stat Membru al Uniunii Europene, poate crea în practică blocaje atât la nivel administrativ, cât și la nivelul instanțelor de judecată. Au existat cazuri în practică în decursul ultimilor cinci ani, în care traducători pentru limbi rare precum: somaleza, urdu, pashtu, dari, amaric, lingala, sau dialecte din anumite regiuni ale Asiei sau Africii (fula, sarambule, mandinga) nu au putut fi plătiți în urma efectuării serviciilor de traducere și interpretare, datorită lipsei calității oficiale de traducător autorizat, nefiind în conformitate cu prevederile legii române în materie și în imposibilitatea de a o dobândi ulterior.

Având în vedere prevederile legislației internaționale și a convențiilor internaționale la care România este parte, cât prevederile Constituției României, prin care se consacră „accesul liber la justiție”, într-un stat democratic, prevederile limitative ale articolului 3 al legii 110/2005, ar trebui reformulate în sensul legii, fiind un principiu de drept consacrat, faptul că o lege specială, chiar dacă se aplică cu prioritate, nu poate să contravină cadrului general legislativ stabilit de Codurile juridice aplicabile în vigoare, cât și cadrului constituțional aferent.

Notă: Prezenta propunere de lege ferenda de modificare a art. 3 al legii 110/2005 referitoare la autorizarea și plata interpreților și traducătorilor, urmează a fi înaintată Uniunii Naționale a Traducătorilor autorizați din România cât și Ministerului Justiției.

Uniunea Europeană

Ministerul Administrației și
Internelor

Oficiul Român pentru Imigrări

Ministerul Administrației și
Internelor

Direcția Schengen

Cea de-a doua temă discutată în grupul de lucru administrativ-juridic, considerată ca prioritate, este cea referitoare la ***drepturile și obligațiile pe care le au resortisanții țărilor terțe ce beneficiază pe teritoriul României doar de – Statutul de tolerat –*** acesta fiind prevăzut de OG 194/2002, reprezentând doar o măsură temporară în vederea părăsirii teritoriului României. Din păcate, aceștia nu pot beneficia de asigurări sociale, asistență medicală, și nici de dreptul de a putea munci, gradul protecției lor sociale fiind aproape inexistent. Având în vedere situațiile apărute la nivelul practicii în care perioada incertă a acestora pe teritoriul României poate persista și pentru un număr de peste 3 ani, până la 10 ani, se recomandă ca în propunerile pentru viitoarea lege a străinilor, să se prevadă un minim de asistență socială, așa cum, statute similare pentru resortisanții țărilor terțe sunt prevăzute și în legislația altor state membre ale Uniunii Europene.

Cea de a treia propunere de lege ferenda (care a fost înaintată ca și propunere și în cadrul sesiunii de la Timișoara din luna octombrie 2009) pe care grupul de lucru administrativ-juridic a considerat-o ca reprezentând tot o prioritate în vederea înaintării ei spre transpunere legislativă de către autoritățile competente, este reprezentată de **introducerea în Codul familiei a unui articol de lege referitor la “desfacerea căsătoriilor de conveniență”** în cazul în care sunt îndeplinite condițiile din legea specială (în materia legislației în vigoare referitoare la regimul străinilor în România, în conformitate cu OUG 194/2002, art.63, al.2) în cazul în care nu se contestă decizia autorităților române în fața instanțelor de judecată în cadrul unui proces în contencios administrativ și se demonstrează că este o căsătorie de conveniență. Articolul de lege nou introdus în Codul Familiei ar oferi autorităților competente posibilitatea de a desface căsătoria, în cazul în care hotărârea administrativă prin care aceasta ar fi fost declarată ca fiind o “căsătorie de conveniență” nu ar fi fost contestată.

Acest lucru nu se poate realiza în prezent decât prin divorțul soților, neexistând altă sancțiune, în cazul căsătoriilor declarate ca fiind de conveniență, persoanele având chiar posibilitatea să reintroducă un număr nelimitat de cereri în vederea obținerii unei forme de ședere, în ciuda hotărârii comunicate inițial de către Oficiul Român pentru Imigrari. Modificarea Codului familiei ar atrage după sine și consacrarea juridică a terminologiei referitoare la „căsătoria de conveniență”, prezentă în acest moment doar în materia legislației străinilor.

Nota: Prezenta propunere de lege ferenda de introducere a unui nou articol în Codul familiei care să reglementeze desfacerea căsătoriei și în cazul declarării acesteia ca fiind o căsătorie de conveniență, în cazul în care hotărârea ORI nu a fost contestată în instanță, ar urma să fie adresată: **Ministerului Muncii, Familiei și Solidarității Sociale; Oficiului Român pentru Imigrări; Inspectoratului Național pentru Evidența Persoanelor.**